

Arrest

nr. 307 242 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plasky square 92/94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, achttien jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Bandok, in het district Kot van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan

was u student in school en in de madrassa. U bent verloofd met S., de dochter van uw tante. Uw vader, is vanwege problemen met Daesh, vijf jaar of zes jaar geleden verdwenen. Uw moeder woont op heden nog in het dorp. Daarnaast heeft u nog vijf jongere broers en twee jongere zussen.

Uw problemen begonnen omwille van het bedrijf dat uw vader destijds had. Hij had een transportbedrijf dat voedsel vervoerde naar militaire basissen van Amerikanen in verschillende provincies. De taliban keurden dit niet goed maar maakten geen al te grote problemen. Het was pas toen Daesh naar uw regio kwamen dat het gevaarlijk werd. Ze vroegen uw vader om te stoppen met zijn werk voor de Amerikanen omdat ze jihad deden tegen hen. Daesh beval iedereen die werkte voor de overheid om ermee te stoppen. Later begon Daesh ook personen die werkten voor de overheid te doden. De gevechten namen naar verloop van tijd toe in uw regio en uw vader besloot daarom, zeven of acht jaar geleden, om zijn bedrijf te sluiten. Na het sluiten van zijn bedrijf verliet hij Kot.

Toen de gevechten heviger werden in uw dorp en regio vluchtte u naar het districtscentrum waar u onderdak zocht. Nadat de overheid er in sloeg om Daesh terug te drijven naar de bergen keerde u terug naar uw dorp. De tijd passeerde en toen u zestien werd stuurde Daesh brieven naar uw gezin. U was hier eerst niet van op de hoogte aangezien uw moeder deze brieven verborgen hield voor u. In de brieven stond dat Daesh uw vader zouden doden ongeacht waar hij ze hem zouden vinden. Daarnaast zeiden Daesh dat u gestuurd moest worden naar hen zodat u ze kon vervoegen om jihad met hen te doen. Dit bericht gaven ze uiteindelijk ook door via de Imam die het mondeling doorgaf aan jullie. Zo kwam u te weten dat Daesh u wilden rekruteren. Na het horen van dit bericht verliet u Afghanistan de volgende dag.

U verliet Afghanistan in de zomer van het jaar 1399 (=2020). U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Roemenië naar België waar u op 9 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u Daesh omwille van het voorgaande en vreest u ook gedood te worden omdat u zich aangepast hebt aan de levensstijl hier in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd (allemaal kopieën): Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader, een brief van de aannemer waarvoor uw vader zijn bedrijf actief was, een werkvergunning van uw vader zijn bedrijf, een oud paspoort van uw vader, een verkiezingskaart van uw vader, een ID-kaart van uw vader zijn werk en foto's van uw vader, waaronder ook een foto waar u op staat. Op 30 mei 2022 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 22 maart 2021, stelt dat u op dat moment ouder dan achttien jaar was, vermoedelijk 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar (Administratief dossier – Beslissing van de dienst Voogdij). Dat u heden nog steeds verklaart slechts zeventien jaar, en na de opmerkingen op de NPO achttien jaar, te zijn (CGVS, p. 6; Administratief dossier – Groene map, stuk 9), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid aan.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u gevlucht bent uit Afghanistan omdat Daesh u wilden rekruteren. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaansluiting gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo bent u er niet in geslaagd om het Commissariaat-generaal te overtuigen van het feit dat Daesh u probeerden te rekruteren. Uw verklaringen omtrent de wijze waarop Daesh dit probeerden te bewerkstelligen zijn weinig aannemelijk. U verklaarde dat Daesh brieven stuurden naar uw familie via de mollah waarin stond dat ze H., uw vader, zouden doden ongeacht waar ze hem vinden en dat u naar hen gestuurd moest worden omdat u jong bent. Daesh zeiden ook dat als u niet naar hen gestuurd zou worden dat ze uw familie zouden vernietigen. U zou ook gedood worden als u niet kwam opdagen (CGVS, p. 14-15, 16, 17). Dat Daesh werkelijk dachten dat u zich bij hen zou aansluiten na de bedreigingen die ze geuit hadden tegen uw vader en familie is volstrekt onlogisch. Daarenboven houdt het ook geen steek dat Daesh u wilden rekruteren. Zo verklaarde u nog nooit persoonlijk benaderd geweest te zijn door Daesh (CGVS, p. 18). Ze konden dus eigenlijk niet weten wie u was. Het zou immers veel logischer geweest zijn mochten Daesh u al eens benaderd hebben in het verleden. Zo konden ze eens aftoetsen hoe u stond tegenover hen en u geleidelijk aan proberen te overtuigen van hun ideologie. Dat ze echter iemand als u zouden inlijven houdt weinig steek. Dergelijke groeperingen hebben nood aan personen op wie ze kunnen rekenen en die te

vertrouwen zijn. U, gelet op de voorgeschiedenis die Daesh zagezegd hadden met uw vader, behoort daar niet toe.

Dat Daesh ook moesten overgaan tot gedwongen rekrutering in uw dorp is enigszins merkwaardig. Zo verklaarde u dat het Daesh en de taliban waren die 's nachts de controle hadden in uw dorp. Verder verklaarde u ook dat de meeste dorpelingen hen ook wel steunden (CGVS, p. 8). Dit wijst er op dat Daesh dus voldoende steun hadden en niet over dienden over te gaan tot gedwongen rekrutering.

Verder is het ook merkwaardig dat u geen weet hebt van andere jongens in uw dorp die gerekruteerd werden door Daesh (CGVS, p. 16). Het is nochtans weinig waarschijnlijk dat u de enige zou zijn die Daesh wilden rekruteren. Er kan immers verwacht worden dat als ze werkelijk nood hadden aan leden ze niet enkel u, iemand die op het eerste zicht een tegenstander lijkt van hen, zouden rekruteren. Dat u echter geen weet heeft of andere jongens gerekruteerd werden zet de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder in de verf.

Daarnaast is het ook onlogisch dat Daesh besloten om brieven te sturen met hun eisen in. Het zou immers veel effectiever geweest zijn mochten ze 's nachts naar uw huis gekomen zijn om u te komen halen. Zo ging u geen tijd krijgen om te ontsnappen. Uit uw verklaringen bleek namelijk dat Daesh 's nachts dikwijls de controle hadden in uw dorp wat aantoont dat ze zich vrij konden bewegen in uw dorp gedurende de nacht (CGVS, p. 8). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat niemand hen ging/kon tegenhouden wanneer ze naar uw huis zouden komen.

Verder dient bij het voorgaande aangestipt te worden dat het trouwens erg merkwaardig is dat u geen enkele brief van Daesh kon neerleggen ter staving van uw asielaanvraag. Dat uw moeder de brieven verbrand zou hebben omdat ze deze zodanig haatte is weinig aannemelijk (CGVS, p. 16). Het is namelijk niet zo dat de problemen verdwijnen omdat de brieven er niet langer zijn. Er kan daarom ook verwacht worden dat deze brieven nog zouden bestaan mocht uw aanvraag met de werkelijkheid overeenstemmen. De vaststelling dat u de brieven nooit gezien hebt en ook geen idee hebt hoeveel er waren in totaal is nog meer opmerkelijk. Wat er in de brieven stond weet u ook niet (CGVS, p. 16). Er mag toch verwacht worden dat u iets meer interesse aan de dag gelegd zou hebben in uw eigen problemen, in casu quod non.

Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat voorgaande vaststellingen op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Zo is uw verhaal onlosmakelijk verbonden aan het feit dat Daesh u wilden rekruteren. Er zijn echter nog verscheidene elementen die de geloofwaardigheid van uw aanvraag verder in het gedrang brengen. Zo is het onder meer volstrekt onlogisch dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nooit meer benaderd geweest is door de taliban of Daesh, de actoren waardoor u vreest vervolgd te worden (CGVS, p. 17). Er kan nochtans verwacht worden dat de problemen van uw familie niet plots verdwenen zouden zijn omdat u niet langer aanwezig bent in Afghanistan. Daesh kan bovendien ook niet zeker weten dat u verdwenen bent zonder dat ze langs geweest zijn bij u thuis. Daarenboven kwam uit uw verklaringen bij DVZ ook naar voren dat Daesh ermee bedreigd hadden om uw volledige familie te doden wanneer u zich niet bij hen zou aansluiten (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat dit klaarblijkelijk een loze bedreiging was, aangezien uw familie sinds uw vertrek in de zomer van 2020 niks meer vernomen heeft van de taliban of Daesh, kan niet ontkracht worden. Mochten de taliban of Daesh represailles willen nemen tegen uw familie omdat ze niet gehoorzaamd hebben in het verleden dan zou dit hoogstwaarschijnlijk al lang gebeurd zijn gelet op de door u geschetste context.

Dat uw moeder de brieven, en dus het feit dat Daesh u wilden rekruteren, verborgen hield is tevens erg onlogisch (CGVS, p. 15). Dit waren namelijk brieven die u rechtstreeks aanbelangden aangezien het uw veiligheid was die op het spel stond. Daarenboven was u ook de oudste zoon waardoor het, bij ontstentenis van uw vader, en de Afghaanse context indachtig, de logica zelve zou moeten zijn dat uw moeder de brieven besprak met u (CGVS, p. 12). Doordat uw moeder het verborgen hield stelde u zichzelf telkens, onbewust, bloot aan het risico om meegenomen te worden door Daesh wanneer u buitenshuis ging. Dat uw moeder het zagezegd verzweeg voor u doet vermoeden dat ze ervan uitging dat de problemen zouden verdwijnen na verloop van tijd. Dit is echter niet aannemelijk gelet op de wrede reputatie van Daesh. Deze door u geschetste gang van zaken kan bijgevolg niet overtuigen.

Uw verklaringen omtrent uw vader zijn ook eerder vaag en onduidelijk. Zo stelt u dat uw vader al vijf of zes jaar vermist is en dat u sindsdien niks meer vernomen hebt van hem (CGVS, p. 11). Dit is weinig aannemelijk temeer blijkt dat Daesh, althans volgens uw verklaringen, er ook van uitgaan dat hij nog in leven is (CGVS, p. 14-15). Als bewijs van uw vader zijn werkzaamheden legde u een brief neer geschreven door het hoofd van een bedrijf waarvan uw vader een onderaannemer was. In deze brief staat dat uw vader uiteindelijk zijn bedrijf sloot omwille van levensbedreigingen die geuit werden. Uit deze brief blijkt dat het bedrijf waarvoor uw vader taken uitvoerde gevestigd is in Kaboel. Verder valt uit de brief af te leiden dat deze geschreven werd op 4 april 2021 "upon his request", doelende op uw vader. Dat deze brief dus opgesteld werd op vraag van uw vader in het jaar 2021 en u bij machte bent er een kopie van voor te leggen is erg onlogisch aangezien u beweert dat uw vader al zes of vijf jaar vermist is en u niks meer van hem hoorde. Het hoeft weinig betoog dat bovenstaande vaststelling de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw vader vermist zijn volledig onderuit haalt. Het plaatst ook een vraagteken bij zijn vermeende problemen. Los van het feit dat de brief een sterk gesolliciteerd karakter heeft kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe

map, stuk 2). *Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.*

Het CGVS heeft gelet op het voorgaande ernstige twijfels over de precieze activiteiten van uw vader en de bijhorende bedreigingen die hij ontving. Verder is het ook weinig logisch dat uw vader zijn bedrijf in Kaboel sloot en terugkeerde naar Kot district waar de taliban en Daesh present waren. Het zou veel meer steek gehouden hebben mocht uw vader in Kaboel gebleven zijn, waar hij veel veiliger was, met het bedrijf en zijn familie ook naar Kaboel gebracht hebben, hetgeen volgens uw verklaringen niet gebeurde (CGVS, p. 15).

Los van dit alles dient hoe dan ook besloten te worden dat u geen actuele vrees kunt verbinden aan de vermeende werkzaamheden van uw vader een achttal jaren geleden. Mocht dit geval zijn dan zouden de taliban en/of Daesh uw familie zeker eerder lastig gevallen hebben in plaats van meerdere jaren gewacht te hebben.

Uw verklaring aan het eind van het persoonlijk onderhoud doet daarenboven ook de wenkbrauwen fronsen. Zo vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden omdat u gewoon bent geraakt aan de levensstijl hier in België (CGVS, p. 18). Om dit concreet te staven haalde u aan dat u hier cricket speelt (CGVS, p. 19). Dit is echter niet voldoende om het CGVS te overtuigen van het feit dat u dermate verwesterd zou zijn dat u bij terugkeer in ernstige problemen zou komen. Zo is cricket geen typische sport van hier maar een sport die heel vaak beoefend wordt in Afghanistan. U speelde dit zelf ook geregeld in Afghanistan (CGVS, p. 9). Zelfs indien de taliban het spelen van cricket zouden verbieden is dit onvoldoende zwaarwichtig om in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te kunnen tonen. Ook het team waarbij u in België speelt bestaat hoofdzakelijk uit personen met Afghaanse en/of Pakistaanse namen. Dit blijkt althans het geval wanneer een snelle blik geworpen wordt op de website van het team (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 1). Dit wil bijgevolg ook zeggen dat u, hoewel u in België leeft, u zich laat omringen door de Afghaanse gemeenschap waardoor niet zomaar kan aangenomen kan worden dat u zich niet langer kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden bij terugkeer. Hoe dan ook kunt u niet in concreto aannemelijk maken dat u omwille van uw verblijf in België nood heeft aan internationale bescherming (zie ook infra).

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van (betrouwbare) documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. U maakt niet aannemelijk dat Daesh u onder dwang wilden rekruteren noch maakt u aannemelijk dat u op basis van het profiel van uw vader problemen riskeert, evenmin kunt u aantonen dat u dermate verwesterd bent dat u bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te vrezen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u neergelegd hebt kunnen voorgaande conclusie niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke op heden niet in twijfel worden getrokken. De taskara van uw vader, zijn paspoort, de documenten gerelateerd aan het werk van uw vader, de verkiezingskaart van uw vader en de neergelegde foto's staan volledig los van de door u beweerde vrees. Aangezien het allemaal kopieën betreffen kan er trouwens maar weinig bewijswaarde aan worden verleend.

Met de door uw advocaat overgemaakte opmerkingen, d.d. 30 mei 2022, werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het

grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht

bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een manifeeste appreciatiefout en schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Terloops voert verzoeker nog de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Ook bespreekt verzoeker op theoretische wijze de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verder zet hij op omstandige wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uiteen. Hij wijst hierbij op omvattende wijze op zijn risicoprofiel, zijn vrees in verband met een verwestering, de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan alsook de veiligheidssituatie.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst en citeert verzoeker fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van de Raad van State (hierna: RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 29 april 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- EUAA, “Afghanistan-Country Focus” van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 3 mei 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een kopie van zijn inschrijvingsformulier voor het schooljaar 2023-2024 bij het Ligo;
- een kopie van zijn inschrijvingsattest van 30 april 2024 van het Ligo;
- kopieën van zijn individuele rekening van het jaar 2024 voor de periode van 19 januari 2024 tot 29 maart 2024;

- kopieën van zijn individuele rekening van het jaar 2023 voor de periode van 2 januari 2023 tot 29 december 2023;
- kopieën van zijn individuele rekening van het jaar 2022 voor de periode van 16 februari 2022 tot 1 november 2023;
- een getuigenverklaring van 26 april 2024 van de M. D., de leidinggevende van het bedrijf waar hij werkzaam is met een foto van diens identiteitskaart;
- een getuigenverklaring van 27 april 2024 van de cricketclub te Genk;
- een kopie van de identiteitskaart van N. R. R.;
- een getuigenverklaring van J. B., projectmanager bij een uitzendbureau.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban en/of door Daesh omdat hij weigerde gedwongen gerekruteerd te worden door Daesh en omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoekers verklaringen inzake een gedwongen rekrutering door Daesh niet aannemelijk zijn:

“Uw verklaringen omtrent de wijze waarop Daesh dit probeerden te bewerkstellingen zijn weinig aannemelijk. U verklaarde dat Daesh brieven stuurden naar uw familie via de mollah waarin stond dat ze H., uw vader, zouden doden ongeacht waar ze hem vinden en dat u naar hen gestuurd moest worden omdat u jong bent. Daesh zeiden ook dat als u niet naar hen gestuurd zou worden dat ze uw familie zouden vernietigen. U zou ook gedood worden als u niet kwam opdagen (CGVS, p. 14-15, 16, 17). Dat Daesh werkelijk dachten dat u zich bij hen zou aansluiten na de bedreigingen die ze geuit hadden tegen uw vader en familie is volstrekt onlogisch. Daarenboven houdt het ook geen steek dat Daesh u wilden rekruteren. Zo verklaarde u nog nooit persoonlijk benaderd geweest te zijn door Daesh (CGVS, p. 18). Ze konden dus eigenlijk niet weten wie u was. Het zou immers veel logischer geweest zijn mochten Daesh u al eens benaderd hebben in het verleden. Zo konden ze eens affoetsen hoe u stond tegenover hen en u geleidelijk aan proberen te overtuigen van hun ideologie. Dat ze echter iemand als u zouden inlijven houdt weinig steek. Dergelijke groeperingen hebben nood aan personen op wie ze kunnen rekenen en die te vertrouwen zijn. U, gelet op de voorgeschiedenis die Daesh zogezegd hadden met uw vader, behoort daar niet toe.

Dat Daesh ook moesten overgaan tot gedwongen rekrutering in uw dorp is enigszins merkwaardig. Zo verklaarde u dat het Daesh en de taliban waren die 's nachts de controle hadden in uw dorp. Verder verklaarde u ook dat de meeste dorpelingen hen ook wel steunden (CGVS, p. 8). Dit wijst er op dat Daesh dus voldoende steun hadden en niet over dienden over te gaan tot gedwongen rekrutering.”

Verzoeker repliceert dat verweerder zich op geen enkele informatiebron baseert om tot deze conclusie te komen. Hij meent dat dit een subjectieve beoordeling is zonder enige basis en stelt dat verweerder niet op de vraag ingaat hoe deze feiten onlogisch zijn. Verzoeker stelt dat verweerder de feiten als zodanig kwalificeert zonder de minste uitleg. Hij benadrukt verder dat Daesh hem niet persoonlijk hoefde te bedreigen om te weten wie hij was. Verzoeker meent dat dit argument ongegrond is. Hij beklemtoont dat Daesh wist van zijn vader en het bestaan van zijn zoon, hijzelf. Verzoeker stelt dat Daesh ook in contact was met de mollah. Hij benadrukt dat niets onlogisch is aan het feit dat Daesh hem kende, in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Verzoeker betoogt dat de appreciatie van de feiten opnieuw niet gebaseerd is op objectieve elementen. Hij besluit dat dit een pure subjectieve veronderstelling is.

Verzoeker betoogt voorts dat gedwongen rekrutering regelmatig gebeurt. Hij stelt dat het één van de drie methoden van insurgentsgroeps is om mensen te rekruteren en dit duidelijk is op de website van de NAVO. Verzoeker benadrukt dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert het niet is omdat Daesh over vrijwillige strijders beschikten dat ze geen gebruik maakten van gedwongen rekrutering. Hij beklemtoont dat de drie rekruteringsmethoden bestaan en worden gebruikt in parallel. Verzoeker stelt dat in een verslag over de rekruteringsmethoden van gewapende groepen in Afghanistan en meer bepaald in Nangarhar, zijn regio van herkomst, de Franse agentschap OFPRA van mening is dat het niet uitgesloten kan worden dat beiden Daesh en de taliban van gedwongen rekruteringsmethoden gebruik maken. Verzoeker betoogt dat verweerder opnieuw geen melding maakte van enige objectieve informatiebron om zijn redenering te ondersteunen. Hij besluit dat gezien de voormalige en huidige volatiele context in de provincie Nangarhar zijn verklaringen over de gedwongen rekrutering als geloofwaardig moeten worden beschouwd.

Verzoeker brengt met de loutere volharding en bekritisering van de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing die gebaseerd zijn op de door hemzelf geschetste context geen dienstige elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Evenmin kan hij met zijn theoretisch betoog bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ontcrachten. Verzoeker verwijt verweerder zijn beoordeling niet te baseren op enige informatiebron en bekritisert het bronnengebruik van verweerder zonder evenwel zelf bronnen bij te brengen deze terechte bevindingen in de bestreden beslissing kunnen ombuigen en gaat met zijn betoog voorbij aan, naast de door hemzelf geschetste gang van zaken aangaande de gedwongen rekrutering,

de algemene landeninformatie die door verweerder middels diens aanvullende nota bijgebracht werd. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door Daesh zij het de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en die overigens bij zijn vertrek geacht wordt reeds meerderjarig te zijn geweest, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde vijf broers te hebben en dat zijn familieleden na zijn vertrek geen problemen meer ondervonden (Verklaring DVZ van 21 mei 2021 p. 9; persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 12, p. 17). Verzoeker verduidelijkt overigens geenszins waarom enkel hij en niet zijn jongere broers het risico zouden lopen gedwongen gerekruteerd te worden door Daesh, zij het de taliban. In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

In zoverre verzoeker betoogt dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale

bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terecht vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

In samenhang met het voorgaande merkt de commissaris-generaal terecht dat het merkwaardig is dat verzoeker geen kennis heeft van andere jongens van zijn dorp die gerekruteerd werden door Daesh:

“Het is nochtans weinig waarschijnlijk dat u de enige zou zijn die Daesh wilden rekruteren. Er kan immers verwacht worden dat als ze werkelijk nood hadden aan leden ze niet enkel u, iemand die op het eerste zicht een tegenstander lijkt van hen, zouden rekruteren. Dat u echter geen weet heeft of andere jongens gerekruteerd werden zet de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder in de verf.”

Verzoeker repliceert dat verweerder blijkt te vergeten dat Daesh hem viseerde omdat zijn vader voor de Afghaanse overheid werkte. Hij meent dat hij dus in een bijzonder situatie was. Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening hield met dit element hoewel dit een centraal punt van zijn beschermingsverzoek is. Verzoeker betoogt dat het ook opmerkelijk is dat hij op de hoogte is van andere gedwongen rekruteringen in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Verzoeker betoogt dat in werkelijkheid de protection officer vroeg of hij op de hoogte was van andere gedwongen rekruteringen van jongeren in zijn dorp. Hij meent dat hij inderdaad nooit gehoord heeft van jongeren uit zijn dorp die door Daesh gedwongen gerekruteerd werden maar in andere dorpen wel. Verzoeker benadrukt dat de vraag van de protection officer specifiek was en het ging over jongeren uit zijn dorp. Verzoeker stelt dat hij daarom antwoordde dat hij nooit gehoord heeft van jongeren uit zijn dorp die door Daesh gedwongen gerekruteerd werden. Verzoeker besluit dat dit argument gebaseerd is op een verkeerde interpretatie van zijn woorden en als gevolg moet worden verworpen.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst.

In de eerste plaats oordeelt de Raad in tegenstelling tot hetgeen betoogd wordt in het verzoekschrift dat het juist weinig aannemelijk is dat Daesh verzoeker zou willen rekruteren omwille van het profiel van zijn vader als tegenstander nu, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, Daesh net personen zou willen inlijven die te vertrouwen zijn waartoe verzoeker gelet op de voorgeschiedenis van zijn vader niet behoort.

Verder wijst de Raad erop dat ondanks verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker enkel vroeg of hij nog andere jongens kende uit zijn dorp die gedwongen gerekruteerd werden, er redelijkerwijze wel verwacht kan worden dat indien verzoeker kennis had van andere jongens uit andere dorpen hij dit dan spontaan zou mededelen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees en elementen die ermee in verband staan, in casu andere jongens die gedwongen gerekruteerd zouden zijn door Daesh. Het feit dat verweerders vraagstelling enkel peilde naar andere jongens uit verzoekers dorp doet geen afbreuk aan bovenstaande verwachting. Hoe dan ook kan dit element op zich niet volstaan om een ander licht te werpen op het geheel van de overige pertinente en draagkrachtige motieven aangaande de opgeworpen gedwongen rekrutering, te meer in het licht van de beschikbare algemene landeninformatie zoals hierboven uiteengezet.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terdege opgemerkt dat het onlogisch is dat Daesh besloot om brieven te sturen met hun eisen:

“Het zou immers veel effectiever geweest zijn mochten ze 's nachts naar uw huis gekomen zijn om u te komen halen. Zo ging u geen tijd krijgen om te ontsnappen. Uit uw verklaringen bleek namelijk dat Daesh 's nachts dikwijls de controle hadden in uw dorp wat aantoont dat ze zich vrij konden bewegen in uw dorp gedurende de nacht (CGVS, p. 8). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat niemand hen ging/kon tegenhouden wanneer ze naar uw huis zouden komen.”

Verzoeker betoogt dat het volledig plausibel en geloofwaardig is dat Daesh hem nog nooit gezien had. Hij stelt dat wanneer ze langs zijn huis kwamen zijn moeder antwoordde dat hij afwezig was. Verzoeker benadrukt dat hij binnen bleef uit vrees. Hij meent dat als gevolg Daesh geen zekerheid had dat hij thuis was. Hij stelt dat zij daarentegen dachten dat hij vertrokken was en ze daarom niet probeerden om hem te ontmoeten hoewel hij thuis was. Verzoeker betoogt dat indien verweerder zijn verklaringen als incoherent of tegenstrijdig beschouwt, hij hiermee geconfronteerd moest worden. Verzoeker stelt dat hij niet de kans kreeg om zijn verklaringen te verduidelijken en het daarom aan verweerder was om hem met deze tegenstrijdigheden te confronteren. Verzoeker besluit dat verweerder hierdoor artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt.

Verzoeker kan met de loutere volharding en bekritisering van de correcte bevindingen in de bestreden beslissing die steun vinden in door hemzelf geschetste gang van zaken, hier geen afbreuk aan doen.

Waar verzoeker wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden met deze motieven, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid, laat staan onduidelijkheden, waarmee een verzoeker

om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

Tevens in samenhang met voorgaand pertinent weigeringsmotief oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat het erg merkwaardig is dat verzoeker geen enkele dreigbrief van Daesh kan neerleggen: *“Dat uw moeder de brieven verbrand zou hebben omdat ze deze zodanig haatte is weinig aannemelijk (CGVS, p. 16). Het is namelijk niet zo dat de problemen verdwijnen omdat de brieven er niet langer zijn. Er kan daarom ook verwacht worden dat deze brieven nog zouden bestaan mocht uw relaas met de werkelijkheid overeenstemmen. De vaststelling dat u de brieven nooit gezien hebt en ook geen idee hebt hoeveel er waren in totaal is nog meer opmerkelijk. Wat er in de brieven stond weet u ook niet (CGVS, p. 16). Er mag toch verwacht worden dat u iets meer interesse aan de dag gelegd zou hebben in uw eigen problemen, in casu quod non.”*

Verzoeker betoogt dat verweerders ‘bewijsverwachtingen’ te hoog gegrepen zijn in dit verband. Hij stelt dat hij geen brief persoonlijk ontvangen heeft. Verzoeker benadrukt dat de mollah één van de twee brieven gekregen heeft en zijn moeder de tweede brief ontvangen heeft. Hij stelt dat dus de mollah en zijn moeder de brieven niet aan hem gegeven hebben. Verzoeker beklemtoont dat zijn moeder de brief niet bewaard heeft en het dus evident is dat het onmogelijk is voor hem om de brieven voor het CGVS neer te leggen. Verzoeker betoogt dat hij de strengheid van verweerder in zijn appreciatie betreurt. Hij wijst erop dat hij zeer jong en weinig geschoold is. Verzoeker meent dat bijgevolg hij bijzonder kwetsbaar is. Verzoeker betoogt dat het moeilijk is voor een verzoeker om internationale bescherming om zijn relaas te bewijzen. Hij verwijst hierbij naar het handboek van de UNHCR. Verzoeker herhaalt dat de beoordeling van verweerder omtrent het feit dat hij niet beschikt over een dreigbrief te strikt is gezien de bijzonder situatie in dewelke hij zich bevindt. Verzoeker beklemtoont dat omdat hij de brieven niet zelf ontvangen heeft, het ook te verwachten is dat hij weinig weet over hun inhoud, in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Hij betoogt dat verweerder rekening had moeten houden met het feit dat hij zeer jong was, weinig opleiding heeft, uit een rurale omgeving komt en met alle andere aspecten van zijn persoonlijk situatie. Verzoeker meent dat de vragen aangepast moesten zijn aan zijn profiel en de gebruikte informatie rekening had moeten houden met volgende elementen. Verzoeker beklemtoont dat zijn gedrag moest worden beoordeeld rekening houdend met die elementen quod non. Hij stelt dat gezien zijn profiel het feit dat hij de precieze inhoud van de brieven niet kent onvoldoende is om te concluderen dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Verzoeker meent dat verweerder flexibiliteit moest aantonen en zijn antwoorden niet te strikt mocht interpreteren. Hij beklemtoont dat het redelijk te verwachten is dat sommige verklaringen wat onduidelijk zijn prima facie gezien zijn sociale status, zijn schoolopleiding en zijn leeftijd en dit naast de aspecten van interculturele communicatie. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij de precieze inhoud van de brieven niet kende geen bewijs is van het feit dat hij geen interesse heeft in zijn eigen problemen, in tegenstelling tot wat verweerder beweert.

Verzoeker kan met de benadrukking van zijn jonge leeftijd, beperkte geschooldheid en post-factum nuanceringen en poneringen geenszins zijn gebrekkige kennis en gebrek aan interesse over de dreigbrieven van Daesh verschonen, noch biedt zijn betoog een afdoende verklaring voor het feit dat hij geen dreigbrief kan neerleggen ter staving van zijn vluchtrelaas. Zo stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming ook wanneer deze jong en beperkt geschoold is redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige, doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich hierover te informeren. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 13) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde geen kennis te hebben van hoeveel dreigbrieven verstuurd werden (persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 15-16). Daarenboven sprak verzoeker over “brieven” die zijn moeder ontvangen had en een ‘bericht’ aan de mollah (persoonlijk onderhoud, p. 15-16). hetgeen dan weer niet rijmt met zijn post factum poneringen in het verzoekschrift.

Waar verzoeker zijn profiel benadrukt en betoogt dat de vragen moesten worden aangepast, stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 21 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige verklaringen af te leggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de dreigbrieven van Daesh. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat

was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Wat betreft verzoekers bewering weinig geschoold te zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde acht jaar naar school te zijn gegaan, hij Pashtou kan lezen en schrijven en hij een beetje Dari kan spreken (Verklaring DVZ van 21 mei 2022; persoonlijk onderhoud, p. 9). De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins aantoont dat zijn beweerde beperkte scholing zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande de kernelementen van zijn vrees, in casu de dreigbrieven van Daesh. Hierbij kan nog volledigheidshalve aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat voorgaande vaststellingen op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo is uw vrees onlosmakelijk verbonden aan het feit dat Daesh u wilden rekruteren. Er zijn echter nog verscheidene elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang brengen. Zo is het onder meer volstrekt onlogisch dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nooit meer benaderd geweest is door de taliban of Daesh, de actoren waardoor u vreest vervolgd te worden (CGVS, p. 17). Er kan nochtans verwacht worden dat de problemen van uw familie niet plots verdwenen zouden zijn omdat u niet langer aanwezig bent in Afghanistan. Daesh kan bovendien ook niet zeker weten dat u verdwenen bent zonder dat ze langs geweest zijn bij u thuis. Daarenboven kwam uit uw verklaringen bij DVZ ook naar voren dat Daesh ermee gedreigd hadden om uw volledige familie te doden wanneer u zich niet bij hen zou aansluiten (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat dit klaarblijkelijk een loze bedreiging was, aangezien uw familie sinds uw vertrek in de zomer van 2020 niks meer vernomen heeft van de taliban of Daesh, kan niet ontkracht worden. Mochten de taliban of Daesh represailles willen nemen tegen uw familie omdat ze niet gehoorzaamd hebben in het verleden dan zou dit hoogstwaarschijnlijk al lang gebeurd zijn gelet op de door u geschetste context.”

Verzoeker stelt deze beoordeling dewelke volgens hem geen rekening houdt met de huidige context in Afghanistan en met de verergering van zijn vrees als iemand die naar het buitenland is vertrokken, te betreuren. Hij betoogt dat de situatie drastisch veranderd is sinds de machtsovername. Hij stelt dat hij aan zijn raadsman uitlegde dat sinds de machtsovername van de taliban iedereen zich bij hen aansloot. Hij stelt dat de taliban een brief naar zijn moeder stuurden en zij geld en goederen vroegen. Verzoeker betoogt dat zijn moeder benaderd is door andere bewoners van het dorp omdat ze haar zoon naar het buitenland stuurde. Verzoeker meent dat verweerder bovendien geen rekening hield met zijn persoonlijke situatie. Hij stelt dat hij inderdaad nog familie woonachtig heeft in zijn dorp, maar dit betreft enkel zijn moeder. Hij betoogt dat het niet is alsof zijn hele familie nog veilig in Afghanistan woont, in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Verzoeker stelt dat er dient te worden opgemerkt dat omdat de beoordeling van een gegronde vrees toekomstgericht is, het eigen is aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Hij besluit dat daarnaast de gevolgen van een ‘verkeerde’ beslissing zeer ernstig kunnen zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar de bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht volgens de UNHCR.

Verzoeker brengt met de bekritisering van de correcte bevindingen in de bestreden beslissing, met zijn post-factum beweringen en zijn theoretisch betoog geenszins valabele elementen bij die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat enkel zijn moeder nog in zijn dorp woont, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat plaatsvond ruim na de machtsovername door de taliban, verklaarde dat zijn moeder en vier maternale ooms nog in hetzelfde dorp verblijven, hij wekelijks contact heeft met zijn familie, ze het oké stellen en de taliban en Daesh niks gezegd hebben tegen zijn familie na zijn vertrek (Verklaring DVZ van 21 mei 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p.11-12, p. 13-14).

Waar verzoeker zijn vrees benadrukt omwille van zijn vertrek naar het buitenland, oordeelt de Raad dat, gelet op de analyse onder 2.3.4.3. (infra), hieruit in casu geen risico op vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid

Verder motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze:

“Dat uw moeder de brieven, en dus het feit dat Daesh u wilden rekruteren, verborgen hield is tevens erg onlogisch (CGVS, p. 15). Dit waren namelijk brieven die u rechtstreeks aanbelangden aangezien het uw veiligheid was die op het spel stond. Daarenboven was u ook de oudste zoon waardoor het, bij ontstentenis van uw vader, en de Afgaanse context indachtig, de logica zelve zou moeten zijn dat uw moeder de brieven besprak met u (CGVS, p. 12). Doordat uw moeder het verborgen hield stelde u zichzelf telkens, onbewust,

bloot aan het risico om meegenomen te worden door Daesh wanneer u buitenshuis ging. Dat uw moeder het zagezgd verzwegen voor u doet vermoeden dat ze ervan uitging dat de problemen zouden verdwijnen na verloop van tijd. Dit is echter niet aannemelijk gelet op de wrede reputatie van Daesh. Deze door u geschetste gang van zaken kan bijgevolg niet overtuigen.”

Verzoeker betoogt dat hij zeer jong was wanneer zijn problemen met Daesh begonnen en zijn moeder hem probeerde te beschermen. Hij meent dat zij hem niet als een volwassene zag en zij probeerde haar kind te beschermen. Verzoeker betoogt dat hij niets onlogisch ziet in zijn gedrag en dat van zijn moeder, in tegenstelling tot wat verweerder beweert. Hij meent dat het feit dat hij de oudste zoon was deze vaststelling niet verandert. Verzoeker betoogt dat de appreciatie van verweerder in dit verband opnieuw enkel gebaseerd is op subjectieve veronderstellingen, dewelke onvoldoende zijn om aan de geloofwaardigheid van zijn relaas te twijfelen.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geen overtuigende elementen bij die bovenstaande terechte overwegingen die steun vinden in de door verzoeker geschetste gang van zaken, kunnen ombuigen.

De Raad oordeelt hierbij samen met de commissaris-generaal dat het inderdaad weinig aannemelijk is dat verzoekers moeder hem niet zou hebben ingelicht over de dreigbrieven van Daesh, te meer hij de oudste zoon is en hij reeds ongeveer zestien jaar was wanneer Daesh de dreigbrieven verstuurde en hij dus geen infans meer was (persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 15).

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, herhaalt de Raad dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing met redenen gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over zijn vader ook eerder vaag en onduidelijk zijn:

“Zo stelt u dat uw vader al vijf of zes jaar vermist is en dat u sindsdien niks meer vernomen hebt van hem (CGVS, p. 11). Dit is weinig aannemelijk temeer blijkt dat Daesh, althans volgens uw verklaringen, er ook van uitgaat dat hij nog in leven is (CGVS, p. 14-15). Als bewijs van uw vader zijn werkzaamheden legde u een brief neer geschreven door het hoofd van een bedrijf waarvan uw vader een onderaannemer was. In deze brief staat dat uw vader uiteindelijk zijn bedrijf sloot omwille van levensbedreigingen die geuit werden. Uit deze brief blijkt dat het bedrijf waarvoor uw vader taken uitvoerde gevestigd is in Kaboel. Verder valt uit de brief af te leiden dat deze geschreven werd op 4 april 2021 “upon his request”, doelende op uw vader. Dat deze brief dus opgesteld werd op vraag van uw vader in het jaar 2021 en u bij machte bent er een kopie van voor te leggen is erg onlogisch aangezien u beweert dat uw vader al zes of vijf jaar vermist is en u niks meer van hem hoorde. Het hoeft weinig betoog dat bovenstaande vaststelling de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw vader vermist zijn volledig onderuit haalt. Het plaatst ook een vraagteken bij zijn vermeende problemen. Los van het feit dat de brief een sterk gesolliciteerd karakter heeft kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.”

Verzoeker betoogt dat deze redenering te streng is en hij natuurlijk niet kan affirmeren of zijn vader nog leeft, omwille van het feit dat hij verdwenen is. Verzoeker stelt over geen enkel middel te beschikken om te weten of zijn vader nog steeds leeft. Hij meent dat deze grief die te streng is, moet worden verworpen. Verzoeker stelt dat hij bovendien een document op het CGVS heeft neergelegd om zijn verklaringen omtrent zijn vader te ondersteunen. Hij stelt dat verweerder weigerde rekening te houden met dit document. Verzoeker betoogt dat verweerder stelt dat de indicatie “upon his request” op het document verwijst naar zijn vader quod non. Hij meent dat verweerder hiervan uitgaat ondanks er geen bewijs is om dit te staven. Hij meent dat deze veronderstelling gebaseerd is op een bevooroordeelde lezing van het document. Verzoeker betoogt dat “het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties” meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Hij meent dat verweerder dus niet de meest strikte uitlegging kan aannemen wat toch in casu werd gedaan. Verzoeker stelt dat verweerder dit op zijn minst nauwkeurig moest onderzoeken, hetgeen volgens hem ook niet werd gedaan. Verzoeker stelt dat hij niet werd gevraagd of geconfronteerd werd met dit element. Hij verwijt verweerder geen volledig en grondig onderzoek naar de feiten verricht te hebben.. Verzoeker stelt dat in werkelijkheid de brief geschreven werd op aanvraag van zijn oom I. U.. Hij benadrukt dat dit document althans het begin van bewijsmateriaal vormt dat samen met zijn verklaringen een geheel van convergerende bewijzen vormt.

Verzoeker besluit dat hij van mening is dat gezien het belang van dit document in zijn dossier de bestreden beslissing ten minstens vernietigd moet worden om het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

Door wederom slechts vast te houden aan zijn verklaringen en met zijn blote poneringen die nergens steun vinden kan verzoeker bovenstaande terechte bevindingen geenszins ontkrachten. Immers benadrukt de Raad van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de verdwijning van zijn vader.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de neergelegde documenten hieromtrent, stelt de Raad vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat verweerder dit document afdoende onderzocht en beoordeeld heeft.

Daarnaast kan verzoeker niet overtuigen met de post factum toevoeging dat zijn oom het document zou hebben aangevraagd ter staving van de werkzaamheden van diens broer gezien de uitdrukkelijke bewoordingen in dit stuk en de naam van verzoekers oom nergens in de brief wordt vermeld.

Waar verzoeker betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden, wijst de Raad op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

In samenhang met voorgaande terechte bevindingen wordt er in de bestreden beslissing op correcte wijze opgemerkt:

“Het CGVS heeft gelet op het voorgaande ernstige twijfels over de precieze activiteiten van uw vader en de bijhorende bedreigingen die hij ontving. Verder is het ook weinig logisch dat uw vader zijn bedrijf in Kaboel sloot en terugkeerde naar Kot district waar de taliban en Daesh present waren. Het zou veel meer steek gehouden hebben mocht uw vader in Kaboel gebleven zijn, waar hij veel veiliger was, met het bedrijf en zijn familie ook naar Kaboel gebracht hebben, hetgeen volgens uw verklaringen niet gebeurde (CGVS, p. 15).”

Verzoeker betoogt dat dit element opnieuw niet voldoende onderzocht werd door verweerder. Hij stelt dat verweerder hem hierover geen verdere vragen gesteld heeft. Verzoeker meent dat toen hij ondervraagd werd door zijn raadsman hij uitlegde dat doordat zijn vader het doelwit was van Daesh, hij ook in gevaar was in Kabul. Hij stelt dat dit geen verschil maakte. Verzoeker benadrukt dat hij ook op dit punt niet opnieuw geconfronteerd werd met deze genoemde tegenstrijdigheid, in schending van artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Verzoeker brengt met de volharding in zijn verklaringen, zijn blote poneringen en de bekritisering op de terechte weigeringsmotieven in de bestreden beslissing geen dienstige elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Waar verzoeker wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden, herhaalt de Raad nogmaals dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

In zoverre verzoeker volhoudt een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de eerdere werkzaamheden van zijn vermiste vader, stipt de Raad nog aan dat, daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, uit de beschikbare landeninformatie, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten of voor of samen met de Amerikanen hebben gewerkt, (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65, 74-75; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48; EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, p. 64-66; 67-68 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55, 58-59). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoekers familieleden in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat verzoeker Afghanistan verliet en hij niet te kennen gaf dat zij op heden problemen zouden ondervinden met Daesh of de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn vader (persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 17). Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer treedt de Raad tot slot volgende pertinente bevinding bij:

“Los van dit alles dient hoe dan ook besloten te worden dat u geen actuele vrees kunt verbinden aan de vermeende werkzaamheden van uw vader een achttal jaren geleden. Mocht dit geval zijn dan zouden de taliban en/of Daesh uw familie zeker eerder lastig gevallen hebben in plaats van meerdere jaren gewacht te hebben.”

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd, acht de Raad dit overtuigend. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongelooftwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande zijn leeftijd werpt geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad overigens aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 22 maart 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 6) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

De Raad meent ten slotte dat de overige door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS en de bijgebrachte opmerkingen van 30 mei 2022 geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota wordt tevens gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername geleidelijk verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice

in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici,

militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers vrees omwille van een verwestering concreet als volgt geoordeeld:

"Uw verklaring aan het eind van het persoonlijk onderhoud doet daarenboven ook de wenkbrauwen fronsen. Zo vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden omdat u gewoon bent geraakt aan de levensstijl hier in België (CGVS, p. 18). Om dit concreet te staven haalde u aan dat u hier cricket speelt (CGVS, p. 19). Dit is echter niet voldoende om het CGVS te overtuigen van het feit dat u dermate verwesterd zou zijn dat u bij terugkeer in ernstige problemen zou komen. Zo is cricket geen typische sport van hier maar een sport die heel vaak beoefend wordt in Afghanistan. U speelde dit zelf ook geregeld in Afghanistan (CGVS, p. 9). Zelfs indien de taliban het spelen van cricket zouden verbieden is dit onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging aan te kunnen tonen. Ook het team waarbij u in België speelt bestaat hoofdzakelijk uit personen met Afghaanse en/of Pakistaanse namen. Dit blijkt althans het geval wanneer een snelle blik geworpen wordt op de website van het team (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 1). Dit wil bijgevolg ook zeggen dat u, hoewel u in België leeft, u zich laat omringen door de Afghaanse gemeenschap waardoor niet zomaar kan aangenomen kan worden dat u zich niet langer kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden bij terugkeer. Hoe dan ook kunt u niet in concreto aannemelijk maken dat u omwille van uw verblijf in België nood heeft aan internationale bescherming (zie ook infra).

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees

voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker repliceert dat verweerders motivering op dit punt zeer beperkt is. Hij betoogt dat aan de ene kant het er niet toe doet dat cricket een zeer populaire sport is in Afghanistan, aangezien het ook een zeer populaire sport is in Nieuw-Zeeland, Australië, Canada, Groot-Brittannië enzovoort. Verzoeker stelt dat in werkelijkheid cricket zeer populair is in vele landen en meer bepaald in landen uit de Common Wealth dus ook in landen zoals Pakistan die niet tot het Westen zijn geclassificeerd. Verzoeker benadrukt dat hij hobby's heeft en hij graag sport doet, hij ook graag naar Indische films kijkt en luistert naar muziek op Youtube, hij een smartphone heeft dewelke hij op dagelijks basis gebruikt voor Whatsapp, Facebook, Instagram en andere apps net zoals iedere tiener van zijn leeftijd in het Westen. Hij betoogt verder dat dit niet de levensstijl is waar de taliban voorstaan. Verzoeker beklemtoont in een cricketclub in Genk te spelen tegen andere clubs overal in België. Hij meent dat dit spreekt van een integratie in België. Hij stelt dat zijn neef zich ook in België bevindt en hier internationale bescherming gekregen heeft. Verzoeker betoogt dat zijn neef in Antwerpen woont dus ver van Broechem, maar ze elkaar heel graag zien. Verzoeker beklemtoont dat hij zijn neef in Antwerpen bezoekt en ze samen gaan wandelen of genieten in Park Spoor Noord. Verzoeker stelt geïntegreerd te zijn in het sociale leven in België. Hij betoogt in België over een 'familie-netwerk' te beschikken. Verzoeker stelt dat anderzijds het feit dat volgens verzoeker de spelers van zijn Belgische cricketteam Afghaanse of Pakistaanse namen hebben niet relevant is. Hij betoogt dat dit argument problematisch is. Verzoeker meent dat het impliceert dat omdat mensen Pakistaans of Afghaans klinkende namen hebben, zij niet westers of verwesterd kunnen zijn. Hij benadrukt dat op die manier verzoeker blijf geeft van xenofobe vooroordelen ook al is dat onbedoeld.

Voorts betoogt verzoeker dat hij sinds drie jaar in Europa leeft en duidelijk verwesterd is, hij zich 'casual' kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt, hij zijn integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores en zijn gedrag, waarden en uiterlijk onbetwistbaar westers zijn.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Vooreerst bemerkt de Raad dat verzoeker met de loutere kritiek en blote ponering een familiaal netwerk in België te hebben geen afbreuk kan doen aan verweerders pertinente bevinding dat hij zich laat omringen door een Afghaanse gemeenschap. De bewering dat verzoeker ook contact zou hebben met zijn neef die internationale bescherming zou gekregen hebben in België doet hieraan geen afbreuk gezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn neef ook uit Afghanistan afkomstig is.

Uit verzoekers betoog en waar hij middels aanvullende nota loonfiches, schoolattesten en lovende getuigenverklaringen bijbrengt met nadrukt op zijn cricket-activiteiten, kan - ondanks verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn - niet afdoende worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij acht jaar naar school en naar de madrassa ging (Verklaring DVZ van 21 mei 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 9-10), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, verloofde, vijf broers, twee zussen, paternale oom en vier maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7-9; persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij wekelijks contact heeft met zijn familie en dat het oké gaat met hen (persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 8).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een

eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de Taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, verloofde, vijf broers, twee zussen, paternale oom en vier maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 21 mei 2021, p. 7-9; persoonlijk onderhoud van 9 mei 2022, p. 11-12). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij wekelijks contact heeft met zijn familie en dat het oké gaat met hen (persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn familie ondersteund wordt door zijn paternale oom en maternale ooms en zijn paternale oom zijn reisweg van 7500 euro betaalde (Verklaring DVZ, p. 12; persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 16).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.4.3.(supra), dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn risicoprofiel omwille van een verwestering.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.13. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden met de weigeringsmotieven, herhaalt de Raad dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid, laat staan onaannemelijkheden of gebrekkige verklaringen, waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

2.3.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU